

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. София, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венелин Иванов

Членове: Даниела Врачева
Г. Ушев

при участието на секретаря Ваня Б. К.а
като разгледа докладваното от Даниела Врачева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221000601004 по описа за 2022 година

С присъда от 22.06.2022 г. на СНС, по НОХД № 20211050203830 по описа за 2021 год., 8-ми състав е признал подсъдимата **С. С. И.**, родена на **** г. в гр. Силистра, българка, българска гражданка, неомъжена, неосъждана, с висше образование, работи, постоянен адрес с. **, община **, ул. „**“ № *, ЕГН ***** за **НЕВИНОВНА** в това, че на 18.02.2020 г. вечерта в с. Йорданово, обл. Силистра, в качеството си на длъжностно лице – следовател в Окръжен следствен отдел при ОП-Силистра, използвала своето служебно положение, за да набави за себе си противозаконна облага – да бъде преустановена извършваната от полицейските служители Д. П. П. и Т. С. К. проверка по ЗДВП и да не бъде прилагана по отношение на собствения лек автомобил марка „Форд“, модел „Транзит Конект“ с рег. № *****, принудителна административна мярка „изземване на табелите с регистрационния номер“, поради което и на основание чл. 304 от НПК е **ОПРАВДАЛ** за това да е извършила престъпление по **чл. 283 от НК**.

С постановения съдебен акт първоинстанционният съд е признал подсъдимата **С. С. И.** за **НЕВИНОВНА** и в това, че на 18.02.2020 г. вечерта в с. Йорданово, обл. Силистра извършила непристойни действия, грубо

нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - на висок глас в присъствието на много хора демонстративно крещяла към полицейските служители Д. П. П. и Т. С. К. псувни и заплахи, именно: „ше ви *** майката“, „ше ви *** в гъза“, „аз ще ви оправя и ще ви запомня имената“, „днес сте вие, утре съм аз, после пак сте вие, така стоят нещата в тази система“, поради което и на основание чл.304 от НПК я **ОПРАВДАЛ** по обвинението за престъпление по **чл.325, ал.1 от НК**.

На основание чл. 190, ал.1 от НПК, СНС е постановил направените по делото разноски в размер на 796.00 лева да останат за сметка на държавата.

Срещу горепосочения съдебен акт, в срока по чл. 319, ал.1 от НПК е постъпил протест от прокурор при СпециА.зираната прокуратура, в който се излагат твърдения, че присъдата е неправилна, като поставена при превратно тълкуване на доказателствената съвкупност. Отправя се искане да бъде отменена изцяло оправдателната присъда спрямо подсъдимата С. И. и същата да бъде осъдена по вменените ѝ от прокуратурата обвинения.

Представителят на държавното обвинение след запознаване с изготвените мотиви е депозирал допълнение към протеста, в което са изложени съображения за отправената претенция. Навежда се, че първоинстанционният съд е приел за установена фактическа обстановка, която не намира опора в събрания доказателствен материал. Твърди се, че от доказателствата по делото безсъмнено се установява, че подсъдимата С. И. е извършила денията, за които ѝ е предявено и подвигнато обвинение, като в подкрепа на този правен извод прокурорът е цитирал съдебна практика. Счита се, че първостепенният съд неправилно е тълкувал и възприел показанията на полицейските служители и свидетели очевици Д. П. П. и Т. С. К.. Поддържа се, че техните показания следва да бъдат кредитирани, тъй като са обективни и се подкрепят от приложените записи, макар и непълно, и от заключението на изготвената съдебно-техническа експертиза. Ангажират се съображения за това, че първоинстанционният съд безкритично се е доверил на обясненията на подсъдимата С. И. и на показанията на св. М. А. А., като е подценил съществуващите между тях близки отношения. Искане се присъдата да бъде отменена като необоснована, неправилна и незаконосъобразна и вместо нея да бъде постановена нова, с която подсъдимата да бъде призната за виновна в извършването на престъпление по чл. 283 от НК и престъпление по чл. 325, ал.1 от НК.

Прокурорът предлага на подсъдимата да бъде наложено наказание „обществено порицание“ и „пробация“, включващо пробационните мерки: „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от шест месеца, през което време подсъдимата И. да се явява и подписва в съответната пробационна служба два пъти седмично и „задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от шест месеца. В протеста не са направени искания за събиране на нови доказателства.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд, представителят на АП-

София поддържа протеста единствено в частта му относно оплакването за незаконосъобразно оправдаване на подсъдимата И. за престъпление по чл.325, ал.1 от НК. Навежда доводи за превратно тълкуване на доказателствата.

Счита, че показанията на св. П. и св. К. доказват извършването на горепосоченото престъпление по чл.325 от НК, за което от подс. И. е привлечена към наказателна отговорност. Изтъква, че споменатите гласни доказателствени средства не са изолирани, тъй като се подкрепят от разпитаните свидетели при извършената очна ставка и от заключението по изготвената съдебно-техническа експертиза.

По отношение на вмененото на подс. И. обвинение за престъпление по чл.283 от НК, прокурорът не поддържа въззивния протест, тъй като намира същото за недоказано. Исква се отмяна на атакуваната присъда на СНС досежно оправдаването на подс. И. за престъпление по чл. 325, ал.1 от НК и постановяването на нова осъдителна присъда в тази част, като на подсъдимата да бъде наложено наказание „Пробация“, включващо мерките „задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 6 месеца и „задължителни периодични срещи с пробационния служител“ за срок от 6 месеца. Предлага да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна присъдата на първоинстанционния съд в частта ѝ, с която подс. И. е призната за невиновна в извършване на престъпление по чл.283 от НК.

Защитникът на подс. С. И. – адв. В. прави искане присъдата на СНС да бъде потвърдена изцяло като правилна, обоснована и законосъобразна. Намира, че първостепенният съд е положил необходимите процесуални усилия и е установил обективната истина, като въз основа на доказателствата по делото е извел законосъобразни фактически и правни изводи.

Подсъдимата С. И. в защитната си реч заявява, че работи като следовател от 15 години. Изтъква, че във връзка с извършваната от нея работа не са ѝ били налагани наказания, като се отнасяла съвестно и професионално към професионалните си задължения. Твърди, че не е употребявала сочените от прокуратурата вулгарни думи и изрази.

В последната си дума моли за справедливост при постановяване на въззивния съдебен акт.

Настоящият въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните и след като извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

Въз основа на доказателствените материА., събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, и след цялостния им аНА.з решаващият състав на въззивния съд намира и възприема за безспорно установена следната, относима към предмета на делото, фактическа обстановка:

В хода на въззивното съдебно производство съдът не е счел, че е наА.це необходимост от приобщаването на нови доказателствени

материА., установяващи различни фактически обстоятелства, поради което и въззивния съд не намира и основания да преразглежда и да внася корекции в правилно изяснената от първостепенния съд фактология на деянията. Единствено, приетото от въззивния съд относно установеното по делото от фактическа страна, което не е изложено в мотивите на първоинстанционния съдебен акт, касае развилите се събития преди инцидента и се отнасят до предоставянето на автомобила от подс. И. за ползването му от лице, което е правоспособен водач на МПС. В този смисъл въззивният състав допълни установеното от фактическа страна, което му послужи за изграждането на правните изводи по отношение на съставомерността на деянията, за които подсъдимата е предадена на съд.

За да постанови присъдата си, първата инстанция е провела прецизно съдебно следствие, в хода на което е изяснила всички правно значими обстоятелства, свързани с механизма на извършване на деянията, времето и мястото на извършването им, действията на подсъдимата. По предвидения в НПК ред са били събрани множество гласни и писмени доказателства и доказателствени средства: обяснения на подсъдимата, показанията на разпитаните по делото свидетели, заключението на съдебно-техническата експертиза, писмените доказателства, приобщени по надлежния ред, които са били обсъдени внимателно и задълбочено.

Подсъдимата С. С. И., ЕГН ***** е родена на ***** г. в гр. Силистра и живее в с. ***, община ***, ул. „****“ № *, с българско гражданство, българка, неомъжена, неосъждана, с висше образование, работи.

На 18.02.2020 г. в ранния следобед св. Г. А. се намирал в центъра на с. Йорданово. Същият искал да се придвижи до с. Златоклас, тъй като трябвало да свърши лична работа в населеното място. Тръгвайки от с. Йорданово, личният му автомобил, марка „Опел“, модел „Астра“ отказал да „запа.“, поради техническа повреда. Междувременно покрай св. А. минал автомобил, управляван от подс. С. И., като в автомобила се возел и св. М. А.. Свидетелят А. забелязал преминаваща кола, като същият се познавал със св. А. и знаел, че работи за бащата на подс. И.. С оглед на това решил да отиде до дома на св. М. А. и да го помоли да му съдейства да вземе колата на подс. И., с която да се придвижи до с. Златоклас. При посещението в дома на св. А., св. А. му обяснил ситуацията, след което двамата отишли и разговаряли с подс. И.. Последната знаела, че св. А. е правоспособен водач, за разлика от св. А., поради което се съгласила да обслужи с автомобила си и дала лично ключовете на св. А., като същият е трябвало да я управлява. Според уговорката им двамата трябвало върнат колата на подс. И. веднага след приключването на ангажиментите си, тъй като последната възнамерявала да се прибере с нея до с. ***. Така, св. А. и св. А. се придвижили до с. Златоклас, като в центъра на селото паркира. Автомобила на подс. И.. Свидетелят А. слязъл от колата и се запътил да свърши личния си ангажимент, а св. А. останал при автомобила, като впоследствие отишъл да играе карти с приятели в селото. Известно време след това подс. И. се обадила по телефона на св. А. и го подканила да

се връщат, тъй като поради здравословен проблем се нуждаела от лекарства, намиращи се в автомобила ѝ. След полученото обаждане св. А. се опитал да се свърже със св. А., но безуспешно, тъй като телефонът на последния бил изключен, поради изтощена батерия. При това, св. А., макар да не притежавал свидетелство за управление на моторно превозно средство, се качил в автомобила на подс. И. и потеглил в посока с. Йорданово, като управлявал автомобила с висока скорост.

На същата дата - 18.02.2020 г. свидетелите Д. П. П. – младши автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР-Силистра и Т. С. К. – полицаи в група „Охрана на обществения ред“ били на работа, като дежурството им обхващало времеви период от 19.00 ч. на 18.02.2020 г. до 07.00 ч. на 19.02.2020 г. Служебните си задължения изпълнява. на територията на Общините Силистра, Ситово, Алфатар и Кайнараджа. Около 20:30 ч. на 18.02.2020 г. двамата полицаи се намират в с. Любен и със служебния си автомобил извършва. обход по улиците, когато покрай тях минал автомобил, марка „Форд“, модел „Транзит Конект“ с ДК № *****, движещ се с висока скорост по главния път в посока с. Йорданово. Служителите на реда последва. автомобила, като шофират. зад него. Достигайки до с. Йорданово, полицаите успели да застигнат преследвания автомобил и пода. звуков и светлинен сигнал, при което в близост до табелата на населеното място, същият отбил вдясно в първата пресечка и спрял. Двамата полицейски служители слезли от служебния си автомобил и пристъпили към извършването на проверка, като св. П. се легитимирал и поискал от водача на превозното средство личните му документи и тези на автомобила. Тъй като управляващият не разполагал с документи за колата и със СУМПС, представил единствено лична карта на името М. А. А.. Свидетелят П. взел документа за самоличност и се върнал в полицейския автомобил, за да извърши справка чрез служебен таблет. От извършената проверка полицейският служител П. установил, че водачът на автомобила – св. А., не притежава свидетелство за управление на МПС и е неспособен, а автомобилът е собственост на подс. С. И.. Междувременно, св. А. се приближил до патрулния автомобил и казал на полицейските служители, че управляваната от него кола е собственост на следовател – подс. И., като започнал да излага различни оправдания за това, че е шофирал с превишена скорост. Св.А. бил изпробван от полицейските служители за наличие на алкохол в кръвта чрез техническо средство „дрегер“, при което не била установена употреба на т.А.в, тъй като устройството отчело отрицателен резултат. Тогава св. П. разяснил на св. А., че следва да му бъде съставен и връчен акт за установяване на административно нарушение – управление на МПС без необходимата за това правоспособност, както и да бъдат свапени регистрационните номера на автомобила, като по този начин бъде deregистрирано МПС. След това св. П. влязъл в полицейския автомобил, за да напише въпросния акт на служебния таблет. Междувременно св. А. се обадил на жена си – Г. като ѝ обяснил, че при

табелата на с. Йорданово бил спрян за проверка от полицейски служители, които сваляли регистрационните номера на автомобила. Жената на св. А. веднага уведомила подс. И. за случилото се, тъй като в това време двете били заедно (подс. И. била отишла в дома им, където изчаквала прибирането на св. А.). С оглед на това, което научила, подс. И. се притеснила и тръгнала пеша към мястото, където св. А. бил спрян за проверка, като подсъдимата била последвана и от няколко неустановени лица (близки и роднини на св. А.).

Няколко минути по-късно (около 5-10 минути след спирането на автомобила), при пристигането на подс. И., св. К. вече бил започнал да сваля едната табела (предната) с регистрационните номера на автомобила, което е задължителна мярка по ЗДв.П. Като видяла това, подс. И. попитала защо свалят регистрационния номер на автомобила ѝ, като същата не е изтъкнала служебното си положение – устно или чрез показване на служебната си карта на следовател. В този момент св. П., който все още се намирал в полицейския автомобил и боравел с таблета, виждайки подс. И., която познавал отпреди визуално и знаел, че е следовател, излязъл навън и започнал да разговаря със същата зад полицейския патрулен автомобил. Свидетелят А. поискал да се включи в разговора, но бил отпратен от св. П., поради което застанал отстрани и на по-отдалечено разстояние. В това време свидетелят К. бил застанал на известно разстояние от колегата си и подс. И., като дочувал какво двамата си говорят, като също така следял за спазване на реда, тъй като междувременно около мястото на извършваната проверка се била насъбрала тълпа от наблюдаващи случващото се хора, живущи в съседните къщи, повечето от ромски произход (над 20-на човека). При проведения разговор св. П. обяснил на подс. И., че според предвидения в закона ред следва да бъде съставен акт за извършено административно нарушение на св. А. и собственият ѝ автомобил, марка „Форд“, модел „Транзит Конект“ с рег. № ***** да бъде временно дерегистриран, тъй като същият бил управляван от неспособен водач. Това разяснение ядосало подс. И., тъй като същата не била нарушила ЗДв.П, а въпросното превозно средство ѝ било необходимо ежедневно за придвижването ѝ до гр. Силистра, където е работното ѝ място. Поради това същата променила поведението си и започнала да настоява да не бъдат сваляни регистрационните номера на автомобила. Свидетелят П. отново се качил в служебния автомобил, съставил акта и го връчил за подпис на св. А., но подс. И. го посъветвала да не подписва, дръпнала го за дрехите и му казала да се прибират. С оглед на това, свидетелят А. първоначално отказал да разпише акта, поради което св. П. натиснал бутона на полицейската радиостанция (наричан от полицейските служители „тубка“) и се свързал с дежурния полицейски служител, като поискал да бъде изпратен екип от служители от ОДМВР – Силистра, които в качеството си на свидетели, чрез подписите си да удостоверят направеното волеизявление за отказ от страна на св. А.. Докато св. П. държал въпросната „тубка“ включена и говорел по радиостанцията, подс. И., която се намирала в близост до отворения прозорец на полицейския автомобил, казала следното: „Днес сте

вие, утре съм аз, после може пак да сте вие, така стоят нещата в тази система“, която реплика била записана на записващо устройство, находящо се в дежурната част на полицейското управление, чрез включената в работен режим радиостанция. Веднага след като св. П. потърсил съдействието на своите колеги, подс. И. променила мнението си, като разяснила на св. А. да подпише съставения АУАН, което последният и направил. Свидетелят А. взел един екземпляр за себе си и заедно с подс. И. се оттеглили пеша в посока близките къщи на с. Йорданово. Свидетелят П. отново се свързал по служебната радиостанция с оперативния дежурен, като съобщил, че необходимостта от оказване на съдействие е отпаднала. След това св. П. св.А.л табелите с регистрационния номер на въпросния лек автомобил, марка „Форд“, модел „Транзит Конект“ с рег. № ***** и с колегата си св. К. се отправили с полицейската кола към гр. Силистра. За извършената проверка на 18.02.2020 г. св. П. докладвал на прекия си началник – св. Л. Т., както и на дежурния в Оперативна дежурна част при ОД на МВР-Силистра – св. Д. Д..

Видно от експертно заключение по изготвена техническа експериза в досъдебното производство (т.45-49 от ДП) и приета от първоинстанционния съд, при извършено прослушване и възпроизвеждане на съдържанието на файлове относно проведени разговори по полицейската радиостанция, като при отваряне на файл „05049684“ се чува женски глас, с произнесенена фраза със следното съдържание: „Първо пак сте Вий, после пак съм аз, ей туй е редът...ей туй е редът в тъз система“.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателствени средства: дадените в хода на съдебното следствие показания на св. Д. П. П. (л.52-58 от СП) и тези от досъдебното производство, прочетени и приобщени от първоинстанционния съд на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК (л.16-18) и на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.1 от НПК (т.5, л.82 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на св. Т. С. К. (л.58-60 от СП) и тези от досъдебното производство, прочетени и приобщени от СНС /закрит/ на основание чл.281, ал.1, т.1 и т.2 от НПК (т.5, л.8-9 от ДП) и на основание чл. 281, ал.5, вр. ал.1,т.2 от НПК (т.5, л.77-79 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на св. Л. Т. Т. (л.61-62 от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на св. Д. С. Д. (л.62-64 от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на св. Г. Г. А. (л.64 от СП); депозираните в хода на съдебното следствие показания на с. М. А. А. (л.97-100 от СД) и прочетените от досъдебното производство на основание чл. чл.281, ал.1, т.1 от НПК (т.5, л.88-91 от ДП); дадените в съдебното следствие показания на св. К. В. К. (л.100-101 от СП), депозираните в хода на съдебното следствие показания на св. П. Г. В. (л.101 - 102 от СП) и тези от досъдебното производство, прочетени на основание чл.281, ал.1, т.2 от НПК (т.5, л. 26-28), дадените в съдебното следствие показания на св. Г. Т. А. (л.110 от СП), проведените очни ставки между св. Д. П. и св.М. А. А. (л. 161-162 от СП), очна ставка между св.Т. К. и св.М. А. А. (л.162-163 от СП); от писмените доказателства, сред които справка за

съдимост на подс. С. И. (т.1, л.16 от СП), обясненията на подсъдимата С. И. (л.219-222 от СП), писмо от ОДМВР-Силистра относно справка за нарушител/водач от „АИС-АНД“ на лицето М. А. А. и приложени копия за съставени АУАН и издадени НП (л.181-215 от СП), копие на заповед за налагане за прилагане на принудителна административна мярка спрямо подс. И. от 19.02.2020 г. (л.108 от СП); писма от ОП-Добрич и ОП-Силистра с приложения(л.172-180 от СП), както и приобщеното по реда на чл. 371, т. 1 от НПК и прочетено на основание чл. 282 от НПК заключение на изготвената на досъдебното производство съдебно-техническа експертиза (л.45-49 от ДП).

Обосновано първостепенният съд е намерил обвинението за извършени престъпления по чл.325, ал.1 от НК и чл.283 от НК за недоказано. Решението му за това е аргументирано с подробен и прецизен анализ на инкорпорираната доказателствена съвкупност и се споделя от въззивната инстанция.

Правилна е преценката на СНС/закрит/ за това, че показанията на св. М. А. А. (л.97-л.100 от СП и приобщените чрез прочитане показания от досъдебното производство на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК – т.5, л. 88-91 от ДП) в по-голямата си част заслужават доверие и следва да бъдат кредитирани като достоверни. Свидетелят А. посочва, че работил в конната база на бащата на подс. И., находяща се в с. ***, поради което се познавал с нея. Подробно излага хронологията на случилите се събития на инкриминираната дата, като дава показания как неговият приятел св. Г. дошъл в дома му и го помолил да му посредничи за взимането на автомобила на подс. И., как подс. И. предоставила ключовете от колата си на неговия приятел – св. Г., който притежавал СУМПС, за да се придвижи с нея до с. Златоклас; как придружил св. Г. до въпросното село, като след паркирането ѝ последният слязъл от колата и отишъл да си свърши личната работа; как самият той отишъл да играе карти в с. Златоклас, когато подс. И. му се обадила по телефона и го подканила да се прибират обратно в с. Йорданово, поради спешна необходимост от прием на медикаменти, които били в автомобила ѝ; как след обаждането се опитал се свърже със св. Г. по телефона, който обаче бил изключен; как се качил в автомобила на подс. И. и сам тръгнал към с. Йорданово. За тези обстоятелства показанията му са едностранни, логични и подкрепящи се от останалите устни доказателствени средства.

Св. Г. разпитан в хода на съдебното следствие (л.64 от СП) изнася идентични твърдения за случилото се по-рано през деня на 18.02.2020 г. Сочи, че докато се намирал в центъра на с. Йорданово бил констатирал проблем със своя личен автомобил, като в същото време видял преминаваща кола, управлявана от подс. И., в която отпред до нея се возел и неговият приятел св. М. А. А.. Твърди, че отишъл в дома на последния и го помолил да му съдейства да вземе автомобила на подс. И., с който да се придвижи до с. Златоклас, където трябвало да свърши личен ангажимент. Сочи, че след проведен разговор подс. И. се съгласила, дала му ключовете и двамата със св. А. отишли в с. Златоклас. Св. Г. свидетелства, че паркирал автомобила в

селото и отишъл да си свърши работата, като телефонът му се бил изключил. Впоследствие бил разбрал, че поради влошаване на здравословното състояние на подс. И., св. А. тръгнал сам към с. Йорданово, при което го били спрели полицейски служители за проверка. В тази насока са и обясненията на подс. И. (л.219-222), която заявява, че на 18.02.2020 г. е закарала св. М. А. А., който работел в конната база на баща ѝ в с. ***, до дома му. Твърди, че малко след това св. А., придружен от се. Г. дошъл при нея с искане за услуга – да ползват нейния автомобил, с който да отидат до съседното село – Златоклас. Заявява, че тъй като знаела, че св. Г. е правоспособен водач, се съгласила и дала ключовете именно на него, като същият трябвало да управлява колата, а св. А. единствено да го придружи. Посочва, че според уговорката им автомобилът следвало да бъде върнат непосредствено след приключването на ангажимента на св. Г., тъй като подс. И. възнамерявала да използва превозното средство за прибирането си в с. ***. Подсъдимата И. обяснява, че известно време след предоставянето на автомобила получила криза, провокирана от болест, от която страда (жлъчно-каменна болест), поради което се обадила на св. М. А. А. и поискала да се върнат обратно към с. Йорданово, тъй като медикаментите се намират в автомобила.

Според въззивния състав правилно първостепенният съд е ценил показанията на св. М. А. А. и за обстоятелствата досежно извършената полицейска проверка. Свидетелят е изключително подробен в описанието на случилото се, като детайлно е разказал как, след като тръгнал от с. Златоклас е минал през с. Любен, като при приближаването на с. Йорданово чул полицейски сирени, поради което дал десен мигач и спрял автомобила в началото на населеното място; как при него дошъл полицейски служител, който се легитимирал (св. П.), след което му поискал документи за проверка; за това, че св. А. представил лична карта, като извършената справка полицаят констатирал, че св. А. е неспособен водач, поради което му обяснил, че следва да му се състави акт за установяване на административно нарушение и да се предприеме сваляне на табелите с регистрационния номер на автомобила на подс. И.; за това, че св. А. казал на полицейските служители, че автомобилът е собственост на следовател – подс. И.; за това, че го били изпробвали за алкохол, но не констатирали такава употреба; за това как се обадил на жена си, тъй като говорел безплатно с нея, като ѝ разказал за случващото се; за това, че подс. И. тогава се намирала в дома на св. А., където го чакала да се прибере, поради което след проведения разговор жената на последния предала веднага информацията за случващото се на подсъдимата; за това, че единият полицаи (св. К.) започнал да сваля едната табела на колата, а другият полицейски служител е влязъл в служебния автомобил; за това, че именно тогава се появила подс. И., която попитала какво се случва и защо ѝ се свалят табелите на автомобила; за това, че намиращият се в полицейския автомобил полицаи (св. П.) при идването на подс. И., излязъл навън и двамата разговаряли зад патрулката, на отдалечено отстояние от насъбралата се тълпа; за това, че св. А. също искал да се включи в разговора,

но не бил допуснат от полицейския служител; за това, че са се събра. тълпа от хора, включително и роднини на св. А., които от известно разстояние наблюдава. случващото се, тъй като не били допускани в близост до автомобилите; за това, че не е възприел подс. И. да се е карала с полицаите, не е чул същата да говори на висок тон и да употребява ругатни и обидни думи; за това, че не е възприел подс. И. да показва служебна карта и да демонстрира пред полицейските служители служебното си положение; за това, че след разговора полицаят (св. П.) го повикал и св. А. подписал АУАН. Показанията на свидетеля А. за сочените обстоятелства са последователни и логични, като същите се подкрепят от показанията на полицейските служители и от обясненията на подс. И..

Въззивният съд не кредитира показанията на св. М. А. А. в частта им, в която в хода на съдебното следствие е посочил, че при проверката е представил на полицейските служители освен личната си карта, така и малкия талон за автомобила, както и че актът не му е бил връчен на инкриминираната дата, а един-два дни по-късно в с. ***. Изнесеното в тази част не се подкрепя от обясненията на подс. И., доколкото същата не може с категоричност да потвърди да е възприела подобно обстоятелство. Заявените от св. А. факти не намират категорична доказателствена подкрепа след проведената очна ставка между св. А. и св. К., при което последният несигурно твърди, че актът може и да не е бил връчен на инкриминираната дата вследствие на развилата се разправа. Очна ставка е проведена и между св. А. св. П., като полицейският служител изяснява, че действително два дни по-късно отишъл заедно с колегите си С. С. и Г. К. в с. ***, но за да връчат на св. А. фиш за глоба, а не АУАН, тъй като на 18.02.2020 г. последният не бил представил регистрационен талон на автомобила.

Въззивният състав цени показанията именно на св. П., които намира за достоверни в тази им част, тъй като логично е актът да е бил връчен в деня на съставянето му, при положение, че същият е бил подписан от св. А.. Не се кредитират като правоподобни и показанията на св. А. относно обстоятелството, че на инкриминираната дата при предявяването на съставения акт за административно нарушение, същият веднага е положил подписа си, без да изразява несъгласие за това. Видно от еднопосочните показания на св. П. и св. К. е, че след като първият от тях изготвил на служебния таблет АУАН и го връчил на св. А. за подпис, подс. И. му казала да не го подписва, при което св. А. първоначално отказал го направи. Полицейските служители еднопосочно посочват, че едва след като св. П. се свързал по служебната радиостанция с дежурния оперативен и поискал да бъде изпратен екип от служители от СДВР – Силистра, които да удостоверят направения отказ, подс. И. променила мнението си и изразила мнение св. А. да подпише акта, което и последният сторил. Твърдяното от полицейските служители намира доказателствена опора и в заключението на изготвената в хода на досъдебното производство и приета на първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза, в която е възпроизведено съдържанието на

разговори, проведени по полицейската радиостанция, като по-конкретно при отварянето на файлове „05049684“, „05049685“, „05049686“ става ясно, че св. П. е поискал от оперативния служител да изпрати екип от СДВР – Силистра, като няколко минути по-късно е отказал изпращането им, поради отпадната необходимост за това.

Настоящият съдебен състав не кредитира показанията на св. А., депозирани в хода на досъдебното производство, според които подс. И. при идването на инкриминираното място е казала: „Колеги, защо сваляте табелите“. Свидетелят А., разпитан в хода на съдебното следствие, отрича да е чувал подс. И. да е използвала такова обръщение към полицейските служители. Никой от разпитаните по делото свидетели-очевидци, включително и свидетелите П. и К., не са споменали подс. И. да е демонстрирала служебното си положение, както устно, така и чрез представяне на служебна карта като следовател. Настоящият състав обяснява визираното противоречие с това, че св. А. е знаел, че подс. И. работи като следовател, което логично е довело до объркването му при депозирането на показания в предварителната фаза на процеса.

Що се отнася до показанията на св. А. при проведените очни ставки в хода на съдебното следствие със св. П. и св. К., настоящият състав намира, че същите следва да бъдат кредитирани (без посоченото по-горе изключение относно твърденията му за връчването на съставения АУАН), доколкото в тях не се откриват твърдения за факти и обсотятелства, различна от изложената в предходните му разпити.

В обобщение, според въззивния съд така възприетите показания на св. М. А. А. не съдържат доказателствена информация по отношение на повдигнатите на подс. И. обвинения за хулиганство и злоупотреба със служебно положение. Свидетелят А. не е възприел подс. И. да демонстрира служебното си положение по КА.вто и да е начин, както и да използва обидни думи и ругатни спрямо полицейските служители. Видно от показанията му е, че в повечето време свидетелят дори не е чувал за какво точно същите разговарят, тъй като е изчаквал вътре в автомобила на подсъдимата или се е намирал на отдалечено разстояние от разговарящите се, а в друг момент е бил подканен от полицейски служител да се отдалечи. Не се споделят и наведените в протеста оплаквания, че не следва да се ценят показанията на св. А., тъй като се отличават с преднамереност в изграждане на А.би на подс. И., доколкото същите поддържат близки отношения. Казаното от свидетеля се подкрепя от приобщената по делото доказателствена съвкупност (св. К., се. В., св. А., св. Г. Т. А., обясненията на подс. И., частично от показанията на св. Д. и св. К., както и от заключението по съдебно-техническата експериза), създава логична хронология на събитията, без да съществува умишлено напасване или преднамереност, което мотивира съдът да приеме показанията му за надеждни и заслужаващи кредит на доверие.

Правилно първостепенният съд е дал вяра на по-голямата част на

обясненията на подс. И., депозирани в хода на съдебното следствие (л.219-222 от СП). Същата е изяснила, че работи като следовател, като се познава със св. А., тъй като същият работел за баща ѝ в конната база в с. ***. Посочва, че на 18.02.2020 г. била предоставила автомобила на св. Г. А., тъй като знаела, че същият е водач на автомобил и притежава свидетелство за управление на МПС. Обяснява, че според уговорката им св. А. трябвало да отиде до с. Златоклас, където имал да свърши лична работа, като същият трябвало да управлява автомобила ѝ, а св. М. А. А. бъде единствено негов придружител. Твърди, че същите ѝ били обещава да се върнат веднага след приключването на ангажиментите си, като подс. И. възнамерявала да се използва автомобила, за да се прибере в с. ***. Обяснява, че известно време след това се проявил неин здравословен проблем, поради което се обадила на св. М. А. А. с искане да ѝ докарат веднага превозното средство. Твърди, че отишла в дома на св. А., където в компанията на жената на последния изчаквала прибирането му. Излага, че след около половин час жената на св. А. провела разговор на турски език, като след като приключила съобщила на подс. И., че св. А. е спрял при табелата на с. Йорданово от полицейски служители, които сваляли регистрационните номера на автомобила ѝ. Обяснява, че при тези думи се притеснила и тръгнала пеша към главния път. Твърди, че разговаряла с единия от полицейските служители (св. П.), при което го била питала какво се случва и каква в причината за свалянето на табелите с регистрационните номера. Сочи, че възникнал спор помежду им, като подс. И. се опитала да обясни на полицейските служители, че не е нарушила ЗДв.П, предоставяйки автомобила си на неправоособен водач, при което обаче полицейските служители не възприема объясненията ѝ, като един от тях обвинително и на висок тон ѝ казал, че следва „да си носи последствията“ щом е дала колата на лице, непритежаващо необходимата правоспособност. Твърди, че действително наоколо се били струпали около 20-30 човека, които наблюдавали случващото се, макар да ги възприела в по-късен момент, тъй като била притеснена, че при лишаването ѝ от автомобила, ще бъде затруднена във всекидневното ѝ придвижване до месторабота. Отрича да е употребявала алкохол, да е обиждала полицаите, както и да е показвала служебна карта и да се е представила в длъжностното си качество.

Известно е, че объясненията на подсъдимото лице имат двойка природа, тъй като съставляват както устно доказателствено средство, така и средство на защита. Поради това, тяхната оценка следва да бъде извършвана внимателно, като те бъдат съпоставени с други вадно събрани доказателства. В случая, първоинстанционният съд е съпоставил объясненията на подс. И. в упоменатата част с показанията на св. М. А. А., св.Г. А., К. К., П. В. и св.Г. Т. А., с приложената като писмено доказателство - справка за нарушител от АИС-АНД на лицето М. А. А., със заключението на приобщената съдебно-техническа експертиза, като е намерил, че същите подкрепят заявеното от подс. И., поради което правилно ги е ценил с доверие. Що се отнася до объясненията на подс. И., че същата не се е представила в длъжностно

качество, следва да се имат предвид и показанията на полицейските служители св. П. и св. К., които потвърждават това нейно твърдение.

В хода на съдебните прения през въззивния състав прокурорът аргументира обвинителната теза за извършено престъпление по чл. 325, ал.1 от НК с показанията на полицейските служители – св. П. и св. К., с оглед на което на същите въззивният съд извърши задълбочен и всеобхватен ана.з.

В показанията, дадени в съдебно заседание от 31.01.2022 г. пред СНС /закрит/ – л.52-58 от СП, както и в приобщените показания от досъдебното производство на основание чл.281, ал.1, т.1 от НПК (т.5, л.16-18 от ДП) и на основание чл.281, ал.4, вр. ал.1, т. 1 от НПК (т.5, л.82 от ДП), св. П. посочва, че към 18.02.2022 г. е заемал длъжността „младши автоконтрольор“ към сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР-Силистра. Разказва, че на посочената дата бил дежурен, като изпълнявал служебните си задължения на територията на Общините Ситово, Кайнараджа, Алфатар и Силистра, заедно с колегата си св. К.. Твърди, че на същата дата около 20:30 ч. извършва обход по улиците на с. Любен, когато забеляза по главния път, водещ към с. Йорданово, да минава автомобил, движещ се е висока скорост. Сочи, че веднага след това със св. К. тръгна след въпросния автомобил, като успели да го застигнат малко преди табелата на с. Йорданово. Уточнява, че след подаването на предупредителен светлинен и звуков сигнал, преследваният автомобил, марка „Форд“ рег. № ***** завил в пресечка, вдясно от главния път, където спрял. Посочва, че след това пристъпили към проверка, като св. П. поискал от управляващия го лични документи и документи за автомобила. Казва, че му била представена единствено лична карта, при което след извършена в патрулния автомобил справка на таблет, св. П. констатирал, че водачът на превозното средство се казва М. А. А., неправопособен е и не притежава свидетелство за управление на МПС, а собственик на автомобила е подс. С. И.. Твърди, че с оглед на това обяснил на св. А., че ще му бъде съставен акт за административно нарушение, като същият се опитал да се оправдае за това, че е шофирал с превишена скорост, като посочил, че автомобилът е собственост на следовател И.. Свидетелят П. разказва, че след това се е качил в полицейската кола, за да изготви съответния акт на таблета, като бил забелязал св. А. да говори по телефона с някого. Сочи, че няколко минути покъсно видял подс. И., която била пристигнала на мястото на проверката и която познавал визуално. Твърди, че знаел за нея, че работела като следовател. Категорично заявява, че същата не се е представила при идването си и не е демонстрирала длъжностното си качество. Сочи, че след като възприел подс. И., излязъл от полицейския автомобил, при което двамата провели разговор относно установеното нарушение и последиците от него, при което след като същата се фрустрирала след като разбрала, че собственият ѝ автомобил ще бъде временно дегистриран. Твърди, че на мястото на проверката се били насъбра хора, които наблюдава случващото се и се намира на около 5-10 метра от полицейския автомобил. Разказва, че след проведенния разговор отново се качил в патрулния автомобил, където

финА.зирал изготвянето на акта и го представил на св. А. за подпис. Сочил, че първоначално последният бил отказал да разпише акта, тъй като бил повлиян от подс. И., която му казала да не подписва нищо. Съобщава, че в резултат на това, натиснал т.нар „тубка“ и и се свързал по служебната радиостанция с оперативния дежурен – св. Д., при което поискал съдействие от свои колеги от СДВР – Силистра, които да удостоверят направения отказ от страна на св. А.. Заявява, че едва след това св. А. подписал акта, тъй като след проведения разговор по радиостанцията подс. И. била променила мнението си, поради което насърчила св. А. да подпише акта. Излага, че св. А. взел един от трите екземпляри на съставения АУАН и двамата с подс. И. си тръгнали пеша. Казва, че след това със св. К. се отправили към гр. Силистра.

Настоящият състав намира, че показанията на св. П. за тези обстоятелства са правдиви и достоверни, като същите намират пряко потвърждение в останалите устни доказателствени средства – показанията на св. К., на св. М. А. А., на св. Д. (за проведения разговор по радиостанцията), обясненията на подс. И., както и в заключението по изготвената в досъдебното производство и приета като доказателство от първоинстанционния съд съдебно-техническа експертиза.

Правилно са кредитирани и показанията на св. П. и в частта им, в която посочва, че веднага след случилото се е докладвал на прекия си началник, както и на дежурния в Оперативна дежурна част при ОД на МВР-Силистра, доколкото същите напълно кореспондират с показанията на св. Т. и св. Д..

Проверяващата инстанция цени показания на св. Т. С. К., разпитан в първоинстанционното съдебно следствие (л.58-60 от СП) и в досъдебното производство (т.5, л.8-9 от ДП- показанията му са приобщени на основание чл.281, ал.1, т.1 и т.2 от НПК и т.5, л.77-79 – показанията му са приобщени чрез надлежна правна процедура на основание чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.2 от НПК) в частта им, в която е изложил подробно хронологията на полицейските действия при извършената проверка, тъй като същите са в корелация с изложеното от св. М. А. А., св. П., св. Д.. Така, св. К. твърди, че 18.02.2020 г. бил на работа заедно с колегата си св. П.. Излага, че докато двамата патрулирали в с. Любен, възприели лек автомобил, марка “Форд“ с рег. № **** да се движи с висока скорост, поради което последвал автомобил с цел да бъде спрян за проверка. Сочил, че го застигнал малко преди с. Йорданово, като след подаден звуков и светлинен сигнал, водачът на колата отбил вдясно. Казва, че при извършената проверка била представена единствено лична карта, като след справка със служебния таблет, св. П. установил самоличността на управляващия автомобила – св. М. А. А., както и че същият не притежава СУМПС. Било констатирано, че собственик на автомобила е подс. И.. Твърди, че на св. А. било разяснено, че предстои да му бъде съставен акт, като след св. К. го бил видял да говори с някого по мобилния телефон. Съобщава, че около 10-на минути след спирането на автомобила за проверка подс. И. пристигнала, като била придружена от 5-6 човека. Пояснява, че около патрулния автомобил се били събрали около 20-на

човека. Твърди, че подс. И. при пристигането си не е демонстрирала дължостното си качество, като св. К. не я познавал до този момент. Разказва, че същата разговаряла с неговия колега, като св. К. бил застанал на разстояние от около метър и половина от тях. Дочувал, че колегата му разяснява на подс. И., че следва да бъде съставен акт на св. А. и да бъдат свалени регистрационните табели на автомобила й. Твърди, че това афектирало подс. И.. Посочва, че първоначално св. А. не пожелал да подпише акта, тъй като му било даден т.А.в съвет от подс. И.. Допълва, че след като колегата му потърсил съдействие чрез радиостанция от други колеги в гр. Силистра, св. А. склонил и се разписал, като това направил отново с оглед на дадени указания от подс. И.. Казва, че автомобилът бил оборудван с камери за видео и аудио наблюдение, като колегата му св. П. е ползвал микрофон.

Настоящият състав не кредитира показанията на св. П. и св. К. в частта им, в която сочат, че при проверката подс. И. им била споделила, че е изпратила св. А. до магазина да закупи бира и цигари. По своята същност показанията им за тези факти представляват вторични доказателствени източници, доколкото преразказват чутото от подс. И., като същите се опровергават както от първичния т.А.в – подс. И. при дадените в съдебното следствие обяснения отрича да е предоставяла управлението на собствената си автомобил на св. А. и сочи, че св. А. е следвало да шофира до с. Златоклас, за да свърши личен ангажимент, като според договорката им св. А. е трябвало единствено да го придружи. Показанията на св. П. и св. К. в тази им част не се подкрепят и от показанията на св. Г. А. и св. М. А. А., които подробно са разказали за уговореното с подс. И. по отношение временното ползване на автомобила й. Що се отнася до предположенията на св. П. и св. Д. за това, че на подс. И. била пияна, когато пристигнала на мястото на проверката, то същите не следва да се кредитират. Константно е установено в съдебната практика, че логическите разсъждения не представляват фактически данни от обективната действителност, поради което нямат юридическата стойност на доказателства.

След внимателен анализ на казаното от св. П. и св. К. в останалата част от показанията им, а именно тази, в която са посочили, че след като подс. И. е разбрала, че ще бъдат свалени регистрационните номера на автомобила й, в присъствието на около 20-на човека е употребила нецензурни думи и изрази („ще ви *** майката“, „ще ви *** в гъза“, „аз ще ви оправя и ще ви запомня имената), настоящият състав не се съгласява с твърденията на прокурора, че същите доказват съпричастността на подс. И. към вмененото й престъпление по чл. 325 от НК. Вярно е, че св. П. е поддържал версията за казаните от подс. И. думи както в съдебното, така и в досъдебното производство. От своя страна, св. К. макар да е потвърдил в общи линии изложеното от своя колега в хода на съдебното следствие, не е могъл да конкретизира ругатните, тъй като ги бил забравил, което наложило приобщаването на показанията му от досъдебното производство, където е бил по-конкретен. Въпреки еднопосочността на показанията на св. П. и св. К. в тази им част, настоящият

състав счита, същите са изолирани и неподкрепени от останА.те правдиви и обективни доказателствени източници. Никой от разпитаните свидетели, в т. ч. св. М. А. А. (включително и при проведената очна ставка), св. К. В. К., св. П. Г. В., св. Г. Т. А. не сочат да са възприели подс. И. да е говорела на висок тон, да е отправяла закани, ругатни и обиди спрямо полицейските служители. Изнесеното от св. П. и св. К. в тази връзка не се подкрепя и от заключението на съдебно-техническа експертиза, доколкото при възпроизвеждането на хартиен носител на проведените разговори по служебната радиостанция, при отваряне на файл „05049684“, се установява подс. И. да казва единствено: „първо пак сте вий, после пак съм аз, ей туй е реда...ей туй е реда в тъз система“. Впрочем, след прочитането на показанията от досъдебното производство на св. П. се открива и известно противоречие в показанията на полицейския служител. Същият уточнява, че разговорите се записват само докато се натиска бутона на служебната радиостанция („трубка“), поради което при обаждането до дежурния оперативен, е имал намерение не само да поиска съдействие от своите колеги, но и да запише отправените от подс. И. нецензурни реплики спрямо тях (това твърдение се подкрепя и от св. К., който сочи, че „трубката“ е била умишлено натисната, за да бъдат записани думите на подс. И.). Същевременно св. П. посочва, че подс. И. по време на цялата проверка е имала непристойно поведение, като сочените ругатни не са били изречени „на един дъх“. С оглед на това, недоумение буди фактът, че видно от съдържанието на записа не се установява подс. И. да е оправяла реплики спрямо полицейските служители, които според съдържанието си да бъдат сметени за псувни и обиди. Версията на полицейските служители не може да бъде проверена и от съставените аудио и видеозаписи, макар патрулният автомобил да е бил оборудван с камери и микрофон, като според показанията на св. Л. Т. (л.61-62 от СП) материА.те се съхранявА. във „Вътрешна сигурност“ за определен период от време (около месец), който е изтекъл.

Въззивният съд намира, че правилна е преценката на СНС /закрит/, че показанията на св. П. и св. К. при проведените очни ставки със св. М. А. А. в хода на съдебното следствие са без доказателствен принос, доколкото при тях не са били отстранени констатираните противоречия и не са довели до промяна на фактите по делото.

Правилно СНС /закрит/ е кредитирал заключението на съдебно-техническата експертиза по протокол № 26/25.01.2021 г., изготвена в досъдебното производство /т.1, л.45-49 от ДП/ относно отразените в нея обстоятелства, като такава изготвена от експерти с необходимите професионални познания и опит и в съответствие с материА.те по делото.

Правилно първостепенният съд е дал вяра на показанията на свидетелите К. К., П. В. и Г. Т. А.. Показанията на тримата упоменати свидетели са еднопосочни, последователни и логични – същите заявяват, че са възприели осъществяваната полицейска проверка, като не са забелязА. да има напрежение, говорене на висок тон, отправяни обиди и ругатни. Така,

свидетелят К. К. в съдебно заседание от 28.02.2022 г. (л.100-101 от СП) заявява, че познава подс. И., за която знаел, че работи като следовател. Посочва, че през месец февруари 2020 г. в тъмната част на денонощието, пътувал за с. Любен, тъй като се прибирал от работа с личния си автомобил, марка „Шкода. Заявява, че при влизането си в с. Йорданово е забелязал събрала се тълпа от хора, полицейска кола, спряла на пътното платно и товарна кола, тип „баничарка“. Твърди, че слязъл да провери дА. не се е случил пътен инцидент, като след като установил, че няма тА.в, се качил обратно в автомобила си, като с оглед на ситуацията избрал друг маршрут за придвижване до с. Любен. Заявява, че инкриминираната вечер не е видял лично подс. И., както и че не е забелязал да се е случило нещо „впечатляващо“. Свидетелят П. В. в депозираните от него показания в хода на съдебното следствие (л.101-102) и в досъдебното производство, приобщени на основание чл.281, ал.1, т.2 от НПК (т.5, л.26-28 от ДП) казва, че познава подс. И., като през м. февруати 2020 г. пътувал с автомобила си от с. Поройново за гр. Силистра, когато около 15 метра преди табелата на с. Йорданово видял полицейска кола и насъбрала се тълпа от хора. Твърди, че помислил, че е станало ПТр.П, поради което спрял автомобила си и излязъл, като възприел двама полицаи и подс. И., която разговаряла с единия от тях, известен му с прякора „***“ (св. П.). Излага, че другият полицейски служител – „младото момченце“ (св. К.) стоял до полицейската кола и пишел нещо, като отстрани се намирал и св. А.. Казва, че тъй като знаел какво работи подс. И., помислил, че същата разследва инцидент. Посочва, че попитал случаен човек от тълпата какво се е случило, при което му било обяснено, че св. М. А. А. е заловен да шофира без СУМПС. Категорично заявява, че не е възприел подс. И. да показва служебна карта, както и да говори на висок тон и да има разправия. Твърди, че „гюрултия“ вдига единствено насъбралите се наоколо хора от ромски произход. В тази насока са и показанията на св. Г. Т. А. (л.109-113 от СП), който на 18.02.2020 г. от оградата на къщата си, находяща се на около 10-15 метра от проверката, е наблюдавал случващото се. Същият потвърждава, че не е възприел подс. И., която познавал от дете, да крещи, псува и обижда. Сочи, че тогава се била събрала цялата ромска махала, като се коментирало, че св. М. А. А. бил спрян от полицейските служители поради шофиране без документи. Твърди, че е видял св. А. да разговаря по телефона с някого.

Относима информация, сочеща за извършени от подсъдимата И. престъпления, не се съдържа и в показанията на св. Д. Д. (л.62-64 от СП). Същият посочва, че работи в ОДМВР – Силистра от 2005 г., като от 2009 г. заема длъжността „оперативен дежурен“ в група „ОДЧ“. Твърди, че на 18.02.2020 г. изпълнявал служебните си задължения, когато около 20:30 ч. св. П. се свързал с него по служебната радиостанция, като първоначално поискал справка за правоспособност на водач на автомобил. Твърди, че впоследствие радиостанцията отново се включила, при което бил чул спор, като малко след това св. П. направил искане за изпращане на екип, който да му съдейства.

Сочи, че около 2-3 минути по-късно св. П. му се обадил и отказал изпращането на екип. Казва, че след приключване на въпросната проверка, св. П. му докладвал и му разказал за случилото се по време на нея. Излага, че бил прослушал записа, но не може да конкретизира използваните от подс. И. думи, като бил чул същата да казва единствено „днеска сте вие, утре съм аз“.

Въззивният състав счита, че от показанията на коментирания свидетел може да се направи извод единствено за това, че е възникнал спор между св. П. и подс. И. при извършената проверка, без обаче да може да се заключи, че последната е имала непристойно поведение и е злоупотребила със своето служебно положение, доколкото св. Д. не може да посочи конкретика в тази връзка.

Обвинителната теза не намира потвърждение и в показанията на св. Л. Т. (л.61-62 от СП), доколкото същият няма лични възприятия за поведението на подс. И., а преразказва докладваното му от св. П..

Писмените доказателства по делото за законосъобразно приложени по делото, като настоящият състав ги кредитира за съдържащите се в тях факти и обстоятелства.

Освен самостоятелно проучване на доказателствените средства и обвързване на съдържанието им с твърденията от държавното обвинение факти, настоящият състав проследи и дейността на първоинстанционния съд по ана.з и оценка на доказателствената информация. При това се установи, че тази дейност е пълна и без нарушения при оценката на доказателствата.

Въззивният състав намира, че изнесената в мотивите на присъдата фактология, в която са описани установените факти, извършените процесуално-следствени действия на досъдебното производство, заключенията на назначената и приета съдебно-техническа експертиза, съдържа верни обстоятелства. Първоинстанционният съдебен акт, относно неговата фактологична част е в пълна корелация не само със събраните и проверени доказателствени източници, представени от органите на досъдебното производство, но и на положените усилия на СНС /закрит/ да събере нови доказателства, от съществено значение за решаване на делото. В този аспект, следва да се посочи, че първоинстанционният съд е изнесъл в мотивите си фактическа обстановка, базирайки се на доказателствени източници, които ги е обсъдил в тяхната цялост и е извел правилни и законосъобразни правни изводи.

Предвид изложеното, изводът на първоинстанционния съд, че подсъдимата не е автор на деянията по чл. 325, ал.1 от НК и чл. 283 от НК е единственият възможен и обоснован.

Престъплението „хулиганство“ по чл.325, ал.1 от НК е систематично уредено в глава X в Особената част на НК, което го дефинира като посегателство срещу реда и общественото спокойствие. В ППВС № 2/1974 г., което според ТР№1/2018 година на ВКС не е обявено изцяло за загубило сила, е уточнено, че „под обществен ред на престъплението хулиганство

следва да се разбират установените в държавата обществени отношения, основани на нравствеността и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот“.

Според ръководните указания на ППВС № 2/1974 г., основният признак на изпълнителното деяние по чл.325, ал.1 от НК, чрез което се осъществява престъплението хулиганство, са „непристойни действия“. Това са онези действия, които са неприлични, безсрамни, изразяващи се в ругатни, буйство, невъзпитаност и други прояви, скандализиращи обществото. Обективното им проявление винаги трябва да бъде съпроводено от друг допълнителен съставомерен признак (престъпен резултат) – „грубо нарушение на обществения ред“, в смисъл, че чрез действията си, деецът трябва да изразява брутална демонстрация, против установения ред, нарушава важни държавни, обществени или лични интереси или съществено засяга нормите на нравствеността.

Престъплението „хулиганство“ е умишлено престъпление. Деецът трябва да съзнава всички признаци на състава, а непристойните му действия да са ръководени от неговото явно неуважение към обществото. Последното е налице, когато субектът „...чрез действията си изразява открито висока степен на неуважение към личността“ (ППВС № 2/1974 г.).

Престъплението „хулиганство“ поначало се осъществява при пряк умисъл – непосредствената цел на дееца е да наруши обществения ред и спокойствие, да скандализира обществото. В теорията и съдебната практика се приема, че хулиганството може по изключение да бъде осъществено и при евентуален умисъл.

В конкретния казус поведението на подсъдимата И., обективизирано в устните доказателствени средства и заключението на изготвената съдебно-техническа експертиза, не може да бъде окачествено като неприлично по своето съдържание и скандализиращо обществото. Не се установява подс. И. да е обругавала и заплашвала полицейските служители по недопустим и невъзпитан начин, чрез което да е изразила брутална демонстрация против установения обществен ред. По делото не са събрани доказателства, които да позволяват по категоричен начин да се заключи, че на 18.02.2020 г. вечерта в с. Йорданово, област Силистра, подсъдимата И. е извършила непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото - на висок глас в присъствието на много хора демонстративно крещяла към полицейските служители Д. П. П. и Т. С. К. псувни и заплахи, а именно: „ше ви *** майката“, „ше ви *** в гъза“, „аз ще ви оправя и ще ви запомня имената“, „днес сте вие, утре съм аз, после може пак да сте вие, така стоят нещата в тази система“

Верен е изводът на СНС /закрит/, че единствения доказателствен източник, който навежда за някакво неправомерно поведение на подс. И. е свидетелстването на св. П. и от части, но доста разколебани показанията на св. К.. Същите са посочили, че след като подс. И. е научила, че ще бъдат

свалени регистрационните номера на автомобила й, е променила поведението си, станала е аргонатна и груба, като пред събралото се множество от хора е викала и ги е заплашвала. Тези твърдения не са достатъчни, за да се подкрепи обвинение по чл.325 от НК, доколкото показанията на полицейските служители са изолирани. В оформената доказателствена съвкупност липсват доказателства, можещи да бъдат използвани за проверка на твърденията на св. П. и К. по сочените от тях съществени факти, имащи значение за съставомерността предвид предмета на обвинението – изричала ли е подсъдимата И. на публично място и в присъствието на над 20-на човека ругатни и псувни със следното съдържание: „ще ви *** майката“, „ще ви *** в гъза“, „аз ще ви оправа и ще ви запомня имената“. Същевременно естеството на показания на св. П. и св. К., с оглед и на тяхната колебливост, не позволява обосноваване по изискуемия от закона безсъмнен и категоричен начин на твърдените от държавното обвинение факти с правно значение. Поради това неоснователни са възраженията на прокурора, че установената в обвинителния акт фактическа обстановка безспорно се доказва именно от показанията на св. П. и св. К., като според представителя на държавното обвинение същите се подкрепяли от приложената съдебно-техническа експертиза.

Заключението на приетата от СНС /закрит/ по делото съдебно-техническа експертиза, изготвена в досъдебното производство, също не доказва подс. И. да е изрекла визираните от прокурора ругатни и обидни думи, доколкото в записва от радиостанцията е отразено единствено подс. И. да казва следното: „Първо пак сте Вий, после пак съм аз, ей туй е редът...ей туй е редът в тъз система“. В тази връзка и предвид обясненията на подс. И., настоящият състав счита, че действително спор е имало, като същата е изпитала раздразнение от обстоятелството, че ще бъде deregистриран автомобила й, при положение, че е имала изрядно поведение и не е нарушила ЗДв.П, включително не е предоставила автомобила на неправопособен водач, което се установява по безспорен начин по делото от коментираните по-горе на.чни доказателства. Още повече, че този автомобил й е бил необходим за ежедневното й придвижване до местоработата й, поради което логично е същата да поиска обяснение за случващото се и да се афектира от поведението на полицейските служители, действайки със съзнание, че не е нарушител на ЗДв.П. Въпреки раздразненото си състояние по делото липсват убедителни доказателства подс. И. да е скандА.зирала обществото, употребявайки сочените от обвинението нецензурни думи. Въззивният състав в допълнение на съображенията на първоинстанционния съд изтъква, че дори да се приеме, че подс. И. е изрекла визираните ругатни, което в настоящия случай не се е случило, то следва да се има предвид, че св. П. и подсъдимата са разговаряли зад патрулната кола, извън полезрението на останА.те свидетели, като другият полицейски служител св. К. също се намирал на известно разстояние и е бил зает да следи за спазването на реда на събралото се множество хора от ромски произход и бегло дочувал реплики от

провеждания разговор, поради което само по себе си не може да обоснове намерение от подс. И. чрез действията си да скандализира и да изрази явно неуважение към обществото, макар и да се е намирала на публично място (на улицата).

Релевантна информация, сочеща за авторство на вмененото на подс. И. престъпление по чл.325 от НК не се съдържа в показанията на свидетелите К. В. К., П. Г. В., Г. Т. А., които макар да са възприели осъществяваната от полицейските служители проверка и насъбралата се тълпа от хора, не са забелязали тогава да се е случило нещо впечатляващо, в частност да е имало разправия, подс. И. да е говорила на висок тон, да е ругала или псувала някой от присъстващите. Така, например св. К. К., който макар познавал лично подс. И., дори не е видял същата въпросната инкриминирана вечер, като бил научил впоследствие от медиите, че била замесена в случката. Свидетелят П. В. също не е забелязал да има разправия, като бил видял подс. И., за която сметнал, че разследва инцидент в качеството си на следовател. През оградата на двора на собствената си къща, намираща се на около 10-15 метра от мястото на проверката, наблюдавал ситуацията и св. Г. А., като същият е изложил, че е видял подс. И. да разговаря с един от полицаите, но отрича да е улвикове и псувни.

В показанията на свидетелите Л. П. П., както и на Г. А. не фигурират доказателства в подкрепа на обвинителната теза по чл.325 от НК, доколкото същите нямат лични възприятия. Свидетелят Д. Д., макар да е дочул бегло по служебната радиостанция някакъв спор, не може да изложи подробности в тази връзка, поради което неговите показания също не съдържат релевантна информация, сочеща за непристойно поведение на подс. И..

Що се отнася до показанията на св. М. А. А., настоящият състав намира, че първостепенният съд е направил обстоен анализ на изнесеното от свидетеля и правилно е стигнал до извод, че не се съдържат доказателства за осъществено хулиганство от подс. И., тъй като свидетелят не потвърждава изложеното от св. П.. От показанията на коментирания свидетел може да се проследи единствено хронологията на случилите се събития. За изясняване хронологията на събитията служат и показанията на св. Г. Г. А., който е посочил, че именно на него подс. И. е поверила управлението на собствения ѝ автомобил, за да се придвижи до с. Златоклас. Свидетелят А. не е присъствал на състоялата се по-късно на 18.02.2020 г. проверка от полицейските служители, поради което показанията му нямат отношение към повдигнатото обвинение на подс. И. по чл.325 от НК.

Правилно СНС /закрит/ е оправдал подс. И. и по повдигнатото ѝ обвинение по чл.283 от НК, тъй като не се установява на 18.02.2020 г. вечерта в с. Йорданово, обл. Силистра, в качеството си на длъжностно лице – следовател в Окръжен следствен отдел при ОП-Силистра, използвала своето служебно положение, за да набави за себе си противозаконна облага – да бъде преустановена извършваната от полицейските служители Д. П. П. и Т. С. К.

проверка по ЗДВП и да не бъде прилагана по отношение на собствения лек автомобил марка „Форд“, модел „Транзит Конект“ с рег. № *****, принудителна административна мярка „изземване на табелите с регистрационния номер“

Обект на защита по чл.283 от НК са обществените отношения, гарантиращи безкористното проявление на длъжностните лица в тяхната извънслужебна дейност, авторитета, престижа, нравствените устои на длъжността, която вземат.

От обективна страна във връзка със субекта на престъплението е важно да се посочи, че то може да се извърши единствено от длъжностно лице от системата на държавните органи или организация, основана на публичната собственост.

При престъплението по чл.283 от НК длъжностното лице не нарушава служебните си задължения (за разлика от чл.282, ал.1 НК), а само използва (експлоатира) служебното си положение, за да набави за себе или за друго противозаконна облага. Тук от значение е обстоятелството, че длъжностното лице само заявява, показва и се позовава на служебното си положение за набавяне на противозаконна облага, като службата, която заема, му дава възможност да си набави облага, защото длъжностното качество улеснява мотивирането на други лица. Касае се следователно за извънслужебна проява, която има отношение към служебното положение на дееца, докато по чл.282, ал.1 НК е налице противоправно служебно поведение (Решение №69/11.02.1975 г. по н.д. №5/1975 г., II н.о.).

Престъплението по чл.283 от НК е довършено със самото демонстриране, манифестиране на служебното качество, без да е необходимо да настъпи някаква друг резултат. Облагата, следователно е мотив за злоупотреба със служебното положение, а не задължителен, последващ резултат от нея.

От субективна страна съставът на престъплението изисква деецът да е действал с пряк умисъл – той следва да съзнава, че използва служебното си положение пред трети лица, извън службата си. Престъплението е типично користоно – извършва се с цел да набави за себе си или друго противозаконна облага, като за да е осъществено престъплението не е необходимо облагата да е реализирана.

По делото е установено по несъмнен начин, че подс. И. е работела като следовател и да е притежавала качеството „длъжностно лице“. Липсват обаче каквито и да е доказателства, за това същата да се е възползвала от заеманата от нея длъжност. Настоящият състав не се съгласява с посоченото от прокурора в протеста, че показанията на полицейските служители доказват извършено от подс. И. злоупотреба със служебно положение. В показанията на същите тези свидетели, депозиранни в съдебното следствие и в досъдебното производство, не се установяват факти, които да сочат фактическа дейност, покриваща признаците на чл.283 от НК. Аналогична е доказателствената

стойност и на св. М. А.л А.. Споменатите свидетели, които са и очевидци, са категорични, че подс. И. при появяването си, а и в хода на проверката не се е представила в длъжностно качество и не е показала служебна карта. Посочват единствено, че подс. И., виждайки, че св. К. е предприел свалянето на едната табела с регистрационния номер на автомобила й, е потръсила обяснение за случващото се, при което е разговаряла със св. П. зад патрулния автомобил. Не се твърди подс. И. да е отправила претенции към полицейските служители да преустановят действията си по извършаната проверка и да не бъде deregистриран автомобилът й, поради което не може да се приеме, че е налице и изкушението за престъплението по чл.283 от НК – набавяне за себе си противозаконна облага.

Обвинителната теза не намира опора и в показанията на св. Г. Т. А., който наблюдавайки случващото през оградата на своя двор е видял подс. И., но не е възприел последната да се е възползвала по някакъв начин от заеманата от нея длъжност. Що се отнася до показанията на свидетелия К. К., който дори не е видял подс. И. и П. В., то то в тях липсва каквато и да е информация за поведението на подс. И. на инкриминираната дата.

Без доказателствен принос са показанията на св. Д. Д., Л. Т. и Г. А., които не са присъствали при извършаната полицейска проверка и не са възприели лично факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване.

При осъществяване на цялостна служебна проверка на оспорената присъда, съдът не намери допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяната й. Преценката за достоверността на гласните доказателствени източници е направена въз основа на логичността, последователността и съпоставката им с останалите доказателствени способности, като не са надценени показанията на св. М. А. А. и обясненията на подс. И.. Упрекът в този аспект не отговаря на съдържанието на мотивите и е неоснователен.

По реда на служебната проверка въззивният съд провери съблюдаването на процесуалните правила в хода на досъдебното производство, пред първата съдебна инстанция и при постановяването на съдебния акт, при което се констатира, че не са налице нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на страните по делото /в конкретния случай – прокуратурата/.

Въззивният състав не констатира нарушения на процесуалните правила, които да дискредитират процесуалната дейност на съда по събиране и оценка на доказателствата по делото, които да бъдат поставени в основа на извод за отмяна на съдебния акт, поради което и на основание чл.338 НПК, съдът:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 22.06.2022 г. по НОХД № 3830 по описа за 2021 г. на СпециА.зириания наказателен съд /закрит/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС в РБ в 15-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____